



Kontakty z Mediami i
Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 26/13
Luksemburg, 7 marca 2013 r.

Wyrok w sprawie T-370/11
Polska / Komisja

Decyzja Komisji w sprawie przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych od 2013 r. jest zgodna z prawem Unii

Decyzja nie traktuje w sposób dyskryminujący instalacji wykorzystujących węgiel jako paliwo

W celu zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych ustawodawca unijny przyjął w 2003 r. dyrektywę¹ ustanawiającą system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii. Na podstawie tej dyrektywy Komisja była zobowiązana przyjąć przepisy wykonawcze dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji.

W związku z tym Komisja przyjęła w 2011 r. decyzję², którą stosuje się zasadniczo do przydziału bezpłatnych uprawnień dla instalacji stacjonarnych, o których mowa w dyrektywie, w okresach rozliczeniowych od 2013 r. Komisja określiła wskaźniki dla każdego sektora i podsektora, opierając się na średnich parametrach ich najbardziej wydajnych instalacji w latach 2007 i 2008. Na podstawie tych wskaźników obliczana jest od 2013 r. liczba uprawnień do emisji, które mają być przydzielone bezpłatnie każdej instalacji, której to dotyczy.

Uznając, że decyzja Komisji narusza zarówno Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), jak i dyrektywę, Polska wniosła skargę do Sądu Unii Europejskiej.

W wydanym dziś wyroku Sąd stwierdził, po pierwsze, że decyzja stanowi środek wykonawczy do dyrektywy, która została przyjęta na podstawie postanowień TFUE dotyczących **polityki środowiska**. W konsekwencji Sąd oddalił skargę Polski w zakresie, w jakim to państwo członkowskie kwestionuje legalność decyzji w świetle reguł TFUE dotyczących **polityki energetycznej**.

Sąd zaznaczył, po drugie, że **Komisja nie naruszyła zasady równego traktowania, decydując się na potraktowanie w taki sam sposób instalacji, które znajdują się w odmiennej sytuacji ze względu na stosowanie różnych paliw, przy ustalaniu wskaźników dla obliczenia liczby uprawnień do emisji, które mają być przydzielone.**

W tym względzie Sąd stwierdził, że rozróżnienie wskaźników dla produktu³ ze względu na stosowane paliwo nie zachęcałoby instalacji przemysłowych stosujących paliwo o wysokiej emisji CO₂ do poszukiwania rozwiązań umożliwiających zmniejszenie ich emisji. Ponadto takie rozróżnienie powodowałoby ryzyko zwiększenia emisji, gdyż mogłoby skłonić instalacje przemysłowe stosujące paliwo o niskiej emisji CO₂ do zastąpienia go paliwem o wyższej emisji

¹ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32), zmieniona dyrektywą 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. L 140, s. 63).

² Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).

³ Wskaźniki dla produktu określają maksymalną liczbę uprawnień do emisji, które można przydzielić na jednostkę produkcyjną danego produktu.

CO₂. Sąd zauważył również, że wybór gazu ziemnego jako paliwa o niskiej emisji CO₂ do celów ustalenia wskaźników dla ciepła i paliw⁴ ma na celu zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych.

Sąd stwierdził, po trzecie, że zaskarżona decyzja uwzględnia w odpowiedni sposób skutki społeczno-gospodarcze środków zmierzających do zmniejszenia emisji CO₂. Z jednej strony mające zastosowanie zasady funkcjonowania będą wprowadzane stopniowo od 2013 r. Instalacje o wysokiej emisji CO₂, jak instalacje stosujące węgiel w Polsce, które potrzebują dużej liczby uprawnień dla swojej produkcji, otrzymają zatem na początku większą liczbę bezpłatnych uprawnień na pokrycie swoich potrzeb. Z drugiej strony ustawodawca unijny ustanowił mechanizmy pozwalające na wsparcie wysiłków państw członkowskich mających stosunkowo niski dochód na mieszkańca i stosunkowo wysokie perspektywy wzrostu w celu zmniejszenia wielkości emisji CO₂ w swoich gospodarkach do roku 2020.

Sąd zaznaczył w końcu, że system przydziału uprawnień do emisji będzie opierał się od 2013 r. na zasadzie sprzedaży na aukcji. Tym samym państwa członkowskie będą mogły wystawić na aukcję wszystkie uprawnienia, które nie zostaną przydzielone bezpłatnie, tak aby instalacje mogły zakupić brakujące uprawnienia. Ponadto system ten jest zgodny z zasadą „zanieczyszczający płaci”, gdyż instalacje emitujące najwięcej CO₂ będą zmuszone do zapłaty ceny uprawnień zakupionych na aukcji albo do zmniejszenia swoich emisji.

W konsekwencji Sąd odrzucił argument Polski, zgodnie z którym zaskarżona decyzja spowoduje osłabienie konkurencyjności przedsiębiorstw zlokalizowanych w państwach członkowskich, których produkcja opiera się głównie na węglu jako paliwie. Sąd wyjaśnił w tym względzie, że dyrektywa, uwzględniając odmienną sytuację różnych regionów Unii, zostawia państwom członkowskim zakres swobody pozwalający im na przyjęcie środków finansowych na rzecz sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji⁵ ze względu na koszty emisji gazów cieplarnianych, oraz na przydział bezpłatnych uprawnień instalacjom w tych sektorach lub podsektorach.

W tych okolicznościach **Sąd oddalił w całości skargę Polski na decyzję Komisji.**

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” □ □ ☎ (+32) 2 2964106

⁴ W przypadku procesów produkcyjnych, dla których nie ustalono wskaźnika dla produktu, istnieją różne wskaźniki: wskaźnik dla ciepła (ciepło produkowane lub zużywane) lub – jeżeli ciepło nie jest mierzalne – wskaźnik dla paliw (energia wprowadzona za pomocą wykorzystywanego paliwa).

⁵ Chodzi o przenoszenie działalności przedsiębiorstw unijnych z sektorów wystawionych na silną konkurencję międzynarodową do krajów trzecich, w których wymogi w dziedzinie emisji gazów cieplarnianych są mniej surowe.